

inkomen van het ogenblik van hun deelneming af. Wanneer een lid tengevolge van slechte gezondheid of ouderdom zijn arbeid niet meer volledig kan verrichten, kan hij zijn werkzaamheden beperken door een deel van zijn inkomsten te verkopen.

Tot welslagen van een groepspraktijk is een geest van vriendschap, samenwerking en wederkerig vertrouwen onontbeerlijk. Iedere deelnemer kan spreekuur houden in zijn eigen huis, maar het is voordeliger een centrum te hebben, waar spreekkamers, kamers voor laboratoriumonderzoek en administratieve staf ter beschikking zijn.

De schrijver van het artikel in het *Med. Journ. of Australia*, No 13, 1949, R. G. BURNARD, is zijn loopbaan als arts 50 jaar geleden begonnen: eerst twee jaren als inwonend assistent, toen als arts-alleen in een plattelandsgemeente, in een stadje met een concurrent, in een grotere praktijk met een deelgenoot, met een assistent en ten slotte de laatste negen jaren in groepsverband. En hij zou thans nooit meer zijn praktijk in een andere vorm willen uitoefenen.

E. SLUITER

INGEZONDEN

HET GEBRUIK VAN DRAMAMINE

Men neemt tegenwoordig aan, dat „motion sickness” veroorzaakt wordt door in te grote hoeveelheid vrijkomen van histamine of histamine-achtige stoffen, t.g.v. een overmaat prikkels uitgaande van de otoliethen; ongewone visuele prikkels hebben eveneens invloed. Deze laatste kan men soms met succes verminderen door het dragen van een donkere bril. Dat psychische invloeden hier van veel belang zijn, is voldoende bekend.

In Amerika en ook elders geeft men veelal dramamine, waarvan de formule is: beta-dimethylamino-aethyl-benzohydrylaether-8-chlorotheophyllinaat. Men doseert hiervan vaak 4 maal daags 100 mg. Toch geloof ik dat men met een veel lagere dosering goed uitkomt. Evenals mijn Engelse collega op de „Queen Elisabeth” geef ik slechts 2 maal daags 50 mg, waarbij de meeste mensen zich prettig voelen.

Dramamine heeft een antihistaminewerking. Men kan enigszins een parallel trekken in de verhouding die er bestaat tussen para-aminobenzoëzuur en de sulfonamides enerzijds en dramamine en histamine anderzijds; de ene stof verhindert de werking van de andere. Andere antihistaminepraeparaten zijn, voor zover mij bekend, niet werkzaam tegen zeeziekte. Het middel werkt prophylactisch en therapeutisch. Bij hevige braken kan het nodig zijn een dramaminesuppositorium toe te dienen, de werking blijft dan eveneens goed.

Als bijwerkingen zag ik tamelijk veelvuldig, reeds na 100 mg, sufheid en slaperigheid. Eenmaal ontstond na 250 mg, genomen in 8 uur tijd, een doffe lendenpijn, aan de kant van de resterende nier, bij een dame, bij wie één nier was weggenomen. Helaas was ik toen niet in de gelegenheid een urinesediment te maken. Bij een naderhand daarop gericht onderzoek vond ik geen pathologische verschijnselen.

Gezien deze waarnemingen lijkt mij toch wel enige voorzichtigheid geboden, temeer, daar het middel nog zo kort in gebruik is.

In de *J.A.M.A.* van 15 October 1949 vond ik nog vermeld het gebruik van dramamine bij het syndroom van MÉNIÈRE, waar het de aanvallen zou voorkomen en afbreken in een hoeveelheid van $\frac{1}{4}$ —1 tablet 2 of 3 maal daags. Vermeld werd niet, of dit op positie- of rotatieduizeligheid, of beide invloed had.

a/b m.s. „Noordam”, 13 Dec. 1949

A. S. DE GRAAF

ZOGSECRETIE ZONDER GRAVIDITEIT

Naar aanleiding van het antwoord op vraag No 72, laatste alinea, blz. 4249, No 51 d.d. 17 Dec. 1949 van dit *Tijdschrift* wil ik een mededeling van een land-